

Πεντηκοστάριον Χαρμόσουνον

Τὸ Ταξίδι Συνεχίζεται
μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως
πρὸς τὴν Δόξα τῶν Ἑσχάτων

■ † Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων

Μέτρο τῆς πιστότητας: Ἡ στιγμή τῆς ἥττας*

Αὐτοὶ ποὺ ἐορτάζουν σήμερα ἦσαν φίλοι καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ σπάνια τοὺς φέρνουμε στὸν νοῦ μας, ἐπειδὴ πολὺ λίγο ἀναφέρονται στὶς Ἅγιες Γραφές. **Καθένας** τους ὅμως θὰ μπορούσε νὰ γίνεῖ ἓνα μάθημα γιὰ μᾶς.

Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀρμαθαίας ἦταν ἓνας πλούσιος ἄνθρωπος ποὺ ἄκουγε τὸν Χριστὸ μὲ ἀνοικτὸ μυαλό, δὲν δεσμεύτηκε ὅμως ποτέ.

Δὲν δεσμεύθηκε οὔτε ὁ Νικόδημος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἓνας μορφωμένος καὶ μέλος τοῦ Συνεδρίου. Παρακολουθοῦσε τὸν Χριστό, τοῦ ἔθετε ἐρωτήματα, ἤθελε νὰ καταλάβει, ἤθελε νὰ βεβαιωθεῖ.

Κανεὶς ὅμως ἀπὸ τοὺς δύο δὲν δεσμεύτηκε, ὅτι θὰ ἀκολουθεῖ τὸν Χριστό, κανεὶς ἀπ' τοὺς δύο δὲν θεώρησε τὸν ἑαυτό του μαθητὴ Του.

Ὡστόσο ὅμως, τὴν στιγμή ποὺ ὁ Χριστὸς στὰ μάτια ὄλων ἦταν ὁ ἠττημένος, τότε ποὺ ἡ νίκη ἦταν μὲ τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν Του, ὅταν ἦταν νεκρὸς καὶ ἐπρόκειτο νὰ ταφεῖ, τότε ἤλθε στὴν ἐπιφάνεια ἡ ἀφοσίωση αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀπὸ τὸ στόμα Του εἶχαν ἀκούσει ρήματα Ζωῆς.

Ἀποκαθίλωσαν λοιπὸν τὸ Σῶμα Του μαζί μὲ τὴν Θεοτόκο γιὰ νὰ τὸ ἐνταφιάσουν. **Μὲ** τόλμη προσῆλθαν στὸν Πόντιο Πιλάτο καὶ ζήτησαν τὴν ἄδεια νὰ πάρουν τὸ Σῶμα ὥστε νὰ τὸ ἐνταφιάσουν μὲ τὴν προσήκουσα τιμῇ. **Στὴν** πορεία τῆς ζωῆς Του,

Τὸν ἄκουγαν μὲ διστακτικό, ἀλλὰ ἀνοικτὸ μυαλό. Μὲ τὸν θάνατό Του, ἦλθε στὸ προσκίνηιο ἢ πιστότητά τους. **Καὶ** βλέποντας τὸν πόνο τῆς Μητέρας Του καὶ τοῦ Ἰωάννη, δὲν τοὺς ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία: **Π**ρέπει νὰ πάρουν θέση!... **Π**ῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνεχθοῦν νὰ πεταχθεῖ περιφρονημένος Αὐτὸς ποὺ στάθηκε Δάσκαλος, Ὁδηγὸς καὶ Φίλος τους;

* * *

Ἔχουμε καὶ τὴν ἄλλη ομάδα, αὐτὴ τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν, οἱ ὁποῖες ἀκολουθοῦσαν τὸν Χριστὸ μας καὶ φρόντιζαν γιὰ τὶς ἀνάγκες τὶς ἰδικές Του καὶ τῶν Μαθητῶν Του.

Ἢταν ὁ Χριστὸς σταυρωθῆκε, ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι σκορπίσθηκαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰωάννη καὶ ἀπὸ αὐτὲς τὶς Γυναῖκες. **Ἢ** ἀφοσίωση ποὺ τὶς κρατοῦσε κοντὰ Του δὲν εἶχε νὰ κάνει μὲ τὴν διανοητικὴ βεβαιότητά τους γι' Αὐτόν· **μ**ᾶλλον ἔκλεινε μέσα της κάτι ἀπὸ τὰ λόγια τῶν Μαθητῶν ποὺ πορεύονταν πρὸς Ἐμμασούς: **«Ὁ**ὐχὶ ἡ καρδιά ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ;» (Λουκ. κδ' 32).

Σὲ ὅλη τὴν πορεία, ἀπὸ τὴν Γαλιλαία ἕως τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀπὸ τὸ εἰρηνικὸ τοπίο μέχρι τὸν τόπο τῆς τραγωδίας, ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, Τὸν ἄκουγαν καὶ οἱ καρδιές τους ζωντάνευαν –ὄχι ἀπὸ προσωπικὴ ἀγάπη πρὸς Αὐτόν, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ βαθιὰ αἴσθησι Αἰώνιας Ζωῆς.

Εἶναι αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ ἀντανακλοῦσαν καὶ τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἐνωρίτερα· ὅταν Τὸν ἐγκατέλειψαν ὅλοι ὅσοι Τὸν ἀκολουθοῦσαν, ὁ Ἰησοῦς ἐρώτησε τοὺς Μαθητές: **«Μ**ὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;». **Τ**ότε ὁ Πέτρος ἀπάντησε: **«Κ**ύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις» (Ἰωάν. ε' 67-68).

Καὶ δὲν ἦταν αὐτὰ τὰ λόγια, λόγια ποὺ προέκυπταν ἀπὸ συλλογισμοὺς ἢ ἀποδείξεις. **Ἢ**ταν ὁ Κύριος τοὺς μιλοῦσε, ξυπνοῦσε μέσα τους ἡ Αἰώνια Ζωή, ἀνοίγε γι' αὐτοὺς ἡ πύλη τῆς Αἰωνιότητος. **Καὶ** ἤξεραν, ὅτι ἦταν λόγια ἀληθι-

νά, ἐπειδὴ ὑπῆρχε μέσα τους Νέα Ζωή. Αυτό συνέβη καὶ μὲ αὐτὲς τὶς Γυναῖκες.

* * *

Σήμερα λοιπὸν τιμοῦμε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀποδείχθηκαν πιστοὶ, ἐκείνους ποὺ, ἐνῶ ἦσαν ἀδύ-

ναμοὶ δὲν τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια καὶ ἐκείνους ποὺ μπροστὰ στὴν ἦττα καὶ τὴν τραγωδία ἀναδείχθηκαν πιστοὶ Μαθητὲς. **Ἄς** τοὺς θυμόμαστε, ὄχι μόνο ὅταν βλέπουμε πόσο δοξάστηκαν, ὅπως σήμερα στὴν Θεία Λειτουργία, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐρωτοῦμε τὸν ἑαυτὸ μας: **Μοιάζουμε**, σὲ κάποιο βαθμὸ, μὲ ὅποιονδήποτε ἀπὸ αὐτούς; **Ὅταν** ὁ Χριστὸς μοιάζει *ἡττημένος*, ἔχω τὴν δύναμη νὰ κάνω ἓνα βῆμα μπροστὰ καὶ νὰ πῶ «εἶμαι καὶ ἐγὼ μαθητὴς Του», τὴν στιγμή ποὺ σὲ ἀνέφελους καιροὺς ἤμουν συγκρατημένος, ἀβέβαιος, διστακτικὸς, καὶ ἔθετα στὸν ἑαυτὸ μου, ἢ μᾶλλον ἔθετα στὸν Κύριο, ἓνα σωρὸ ἐρωτήματα;

Καὶ ἀκόμα, ἄς τὸ σκεφθοῦμε:

Εἶναι εὐκόλο νὰ εἶμαστε μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, ὅταν εἶμαστε στὴν κορυφὴ τοῦ ἀφρισμένου κύματος, στὴν ἀσφάλεια τῶν χωρῶν ποὺ δὲν ὑπάρχει διωγμὸς, οὔτε κίνδυνος ἀπόρριψης, οὔτε ἡ προδοσία μπορεῖ νὰ ὀδηγήσει στὸ μαρτύριο, οὔτε κἂν τὸ ἐνδεχόμενο νὰ πέσουμε θύματα γελοιοποίησης ἢ κοροϊδίας.

Ἄς σκεφθοῦμε τοὺς ἑαυτούς μας ὄχι σὲ σχέση μὲ τὸν Χριστὸ μας μόνο, ἀλλὰ καὶ σὲ σχέση μὲ τοὺς ἀδελφούς μας, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς εἶπε, ὅτι ὅ,τι κάνουμε στὸν ἐλάχιστο, τὸν πιὸ ἀσήμαντο ἀπὸ αὐτούς, τὸ ἔχουμε κάνει στὸν Ἰδιον. **Ἄς** ἀναρωτηθοῦμε πῶς συμπεριφερόμαστε, ὅταν κάποιος παραμερίζεται, λαιδωρεῖται, ἀποδιώχεται ἢ καταδικάζεται ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμη ἢ ἀπὸ τὴν γνώμη ὅσων μετροῦν γιὰ μᾶς· **βρίσκουμε** τὴν στιγμή ἐκείνη τὸ θάρρος νὰ ποῦμε, «ἦταν καὶ παραμένει φίλος μου, εἴτε τὸν ἀποδέχεστε εἴτε ὄχι»;

Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀξιόπιστο μέτρο πιστότητας ἀπὸ ἐκείνη τὴν πιστότητα ποὺ ἐκδηλώνεται τὴν στιγμή τῆς ἦττας.

Ἄς τὸ σκεφθοῦμε αὐτό, γιὰτὶ ὅλοι ὑφιστάμεθα τὴν ἦττα, καὶ μὲ τόσους πολλοὺς τρόπους! **Ὅλοι** ἀγωνιζόμαστε, μὲ ὅση δύναμη ἔχουμε –λίγη ἢ πολλή– γιὰ νὰ εἶμαστε αὐτὸ ποὺ πρέπει, καὶ παρόλα αὐτὰ ὑπολειπόμαστε ὅλη τὴν ὥρα.

Δὲν θὰ ἐπρεπε ἄραγε νὰ βλέπουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ὄχι μόνο μὲ συμπάθεια, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν πιστότητα τοῦ φίλου ποὺ εἶναι

διατεθειμένος νὰ σταθεῖ κοντὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ πέφτει, ποὺ ἐκπίπτει τῆς Χάριτος, ποὺ ἀποτυγχάνει νὰ φθάσει στὸ δικό του ἰδανικό, ποὺ διαψεύει τὶς ἐλπίδες καὶ τὶς προσδοκίες ποὺ εἶχαμε ἐναποθέσει ἐπάνω του;

Στὶς ὥρες αὐτές, ἃς στεκόμαστε δίπλα του, ἃς εἶμαστε πιστοὶ καὶ ἃς ἀποδεικνύουμε, ὅτι ἡ ἀγάπη μας δὲν ἐξαργύρω ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης, ἀλλὰ ἦταν ἓνα δῶρο ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας, δῶρο «δωρεάν», δῶρο χαρούμενο καὶ ὑπέροχο.

Εἶναι κανεὶς ἀπὸ μᾶς Ἰωσήφ ἀπὸ Ἀρμαθαίας, εἶναι κανεὶς ἀπὸ μᾶς Νικόδημος, καὶ μπορούμε νὰ ποῦμε, ὅτι μοιάζουμε στὶς Μυροφόρες, τὶς ὁποῖες οὔτε οἱ ἀνάγκες, οὔτε ἡ ἥττα, οὔτε ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ μας μπόρεσε νὰ τὶς χωρίσει ἀπὸ Αὐτόν;

Κανεὶς μας δὲν μοιάζει ἀπόλυτα μὲ ὅλους αὐτούς. **Ἄ**ς διδαχτοῦμε ὅμως ἀπὸ αὐτούς καὶ ἃς προσπαθήσουμε νὰ ἀυξηθοῦμε σὲ πιστότητα, μιμούμενοι ἐκείνους· ἐκείνους ποὺ Τὸν διακόνησαν, ἐκείνους ποὺ στάθηκαν δίπλα Του τὴν ὥρα τῆς ἥττας. □

(*) Μητροπολίτου Anthony Bloom, Στὸ φῶς τῆς Κρίσις τοῦ Θεοῦ, ἐκδόσεις «Ἐν πλῶ», Φεβρουάριος 2009. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.